

Phần 27

Chương 79

Cứ như vậy Từ Kính trở thành khách quen của Thời gia, anh lấy thân phận là bạn của Tầm Tầm xuất hiện, Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao cũng hết cách với anh.

Kỳ nghỉ hè của Tầm Tầm cứ như vậy rồi kết thúc, cậu chính thức trở thành một học sinh tiểu học, ngày tựu trường đầu tiên, giáo viên cho mỗi bạn nhỏ một nhiệm vụ - đem sách bao bì thật đẹp.

Ngày tựu trường đầu tiên không cần lên lớp, nên Tầm Tầm tan học sớm, đeo cặp sách nặng trĩu ra khỏi trường, Tầm Tầm đang nhìn khắp nơi tìm Thời Chung, lại thấy cách đó không xa, có một chiếc xe hơi không tính là xa lạ hạ cửa sổ xe, Từ Kính ngồi ở sau xe mỉm cười ngoắc ý bảo Tầm Tầm lại đây.

Tầm Tầm rất vui vẻ chạy đến bên cạnh xe, lại chỉ nhìn quanh trong buồng xe, không nhìn thấy bóng dáng Thời Chung, Tầm Tầm rất thất vọng: “Ba tôi đâu?”

“Anh ấy đang họp.”

Tầm Tầm không vui, hô to: “Tên lười gặt, không phải chú đã nói sẽ không để ba tôi làm nhiều việc sao!”

Từ Kính thật cũng không lo lắng, chỉ chỉ một cái hộp bằng giấy đặt bên cạnh: “Kêu chú là tên lười gặt nữa, cái này chú sẽ giữ lại.”

Tầm Tầm dỗi mắt nhìn lên, đựng trong hộp là mô hình Iron Man bản số lượng có hạn, giống như đúc, Tầm Tầm chau mày đứng ở bên ngoài do dự ba giây, sau đó ngoan ngoãn lên xe.

Từ lúc Tầm Tầm lên xe thì không ngừng miệng, một chút cũng không nhàm chán, Tầm Tầm nói một chút tin đồn thú vị trong trường học, oán trách người bạn nhỏ Hoa Hồ Điệp Lý Duệ lại không để ý cậu, chạy đi chơi với bạn học trai mới quen, lại lãnh giáo Từ Kính cách bao bì sách như thế nào cho đẹp, thời gian trôi qua thật nhanh, tài xế đã đưa Từ Kính và Tầm Tầm đến dưới chân tòa nhà tập đoàn Kính Nam, trong phòng làm việc của Từ Kính, cũng đã có nhiều loại bì sách ở trên bàn làm việc, đợi người bạn nhỏ Tầm Tầm.

Nhưng hiển nhiên Từ Kính đã đánh giá cao mình, vốn cho chuyện bao bì sách là chuyện cực kỳ đơn giản, nhưng anh còn chưa bao được bì sách cho Tầm Tầm, không phải gióng lên một góc, chính là áp tuyến không bằng, Tầm Tầm ở bên cạnh nói chêm chọc cười: “Lúc chú còn trẻ không bao bì sách sao?”

Từ Kính cúi đầu lấy bì sách, cũng không ngẩng đầu nói: “Lúc chú còn nhỏ? Đều do bảo mẫu bao giúp.”

“Khó trách chú lại bao bì sách của cháu xấu như vậy.”

Động tác trên tay Từ Kính dừng lại, lần đầu tiên trong đời bị người khác - hơn nữa còn là một đứa bé tiểu học - ghét bỏ như thế, nét mặt Từ tiên sinh rất tệ.

Một giây kế tiếp, trợ lý Tiêu từ đầu đến cuối nửa chữ cũng chưa nói liền bị liên lụy.

“Trợ lý Tiêu, cậu mua mấy tờ giấy này ở đâu vậy? Quá cứng rồi, lập tức mua giấy bao sách mới khác cho tôi.” Từ Kính quăng nhãn đao về phía trợ lý Tiêu.

Tầm Tầm cũng nhìn ra được là bởi vì tài nghệ Từ Kính có hạn mới bao sách xấu xí như thế, cái này cùng giấy bao sách cứng mềm có quan hệ gì? Mà coi như trong lòng trợ lý Tiêu không ngừng kêu khổ, cũng chỉ có thể cúi đầu thờ dài đáp: “Được, tôi sẽ đi mua cái khác.”

Trợ lý Tiêu đi tới cửa phòng làm việc, còn chưa kịp cầm tay cầm cửa, cửa phòng làm việc liền bị người khác kéo ra.

Là Thời Chung.

Trợ lý Tiêu khách khí chào hỏi Thời Chung: “Thời tổng.”

Tầm Tầm và Từ Kính vốn đang ngồi bên cạnh nhìn Từ Kính hủy đi bì sách, nghe một tiếng chào hỏi như vậy, lập tức quay đầu lại, thấy đúng là Thời Chung, lập tức chạy đến bên cạnh Thời Chung: “Ba!”

Bóng người Tầm Tầm nhỏ bé “Vèo” một cái như tiếng gió thổi qua, gương mặt Từ Kính cứng ngắc lại trầm mặc, biểu đạt - anh bị thương rất nặng.

Mà Tầm Tầm chạy đến một nửa, đột nhiên lại trở về, trong mắt Từ Kính lại toát ra một tia vui mừng, Tầm Tầm liền chộp bì sách trên bàn, ôm sách chạy về phía Thời Chung lần nữa, lại một lần nữa tàn nhẫn mà quả quyết từ bỏ anh.

“Ba xem! Bì sách con bao có đẹp không!”

Thời Chung nhận lấy sách từ tay Tầm Tầm, sờ sờ đầu Tầm Tầm tựa như khen ngợi: “Ừ, rất tốt.”

Tầm Tầm kéo tay Thời Chung: “Ba họp xong rồi hả? Vậy chúng ta về nhà thôi.”

Thời Chung gật đầu một cái, dẫn Tầm Tầm đi tới bên cạnh bàn làm việc, nói với Từ Kính: “Từ tổng, chúng tôi về trước.”

Từ Kính trừ lặng lẽ gật đầu một cái, còn có thể làm gì?

Trợ lý Tiêu thấy thế, cảm giác mình không cần đi mua giấy bao sách, yên lặng lui sang một bên, nhìn Tầm Tầm một tay lôi kéo Thời Chung, một tay ôm Iron Man Từ Kính đưa, cùng Thời Chung rời đi, trước khi đi không quên bỏ một đao ở trên vết thương Từ Kính: “Cháu và ba về trước, cảm ơn chú đã tặng Iron Man cho cháu, cháu sẽ quý trọng.”

Phía bên kia, Từ Kính vốn đang tích tụ, lại tích thêm cảm giác phiền muộn.

Nhưng ngay thời khắc cảm giác phiền muộn sắp tràn đầy, bên tai Từ Kính truyền tới âm thanh Thời Chung: “Cuối tuần này, không phải con nói để ba và Nhậm Tư Đồ đưa con đi liên hoan ca nhạc sao, xin dì Tôn Dao đi cùng chú Từ được chứ?”

Từ Kính bỗng nhiên quay đầu lại - Chỉ thấy Tầm Tầm ngửa đầu nhìn Thời Chung, nghe cảm động mà đáp nói: “Được!” Thời Chung vẫn chưa quay đầu lại, bước chân cũng không dừng lại, cứ trong trầm mặc của Từ Kính mang theo Tầm Tầm đi ra khỏi phòng làm việc.

Thời Chung xuống tới lầu dưới tập đoàn Kính Nam thì tiểu Từ đã đem xe dừng ở ven đường.

“Buổi tối muốn ăn cái gì?” Thời Chung nịt chặt dây an toàn cho Tầm Tầm, vừa hỏi.

Thời Chung từ lão tổng công ty trong nháy mắt biến thân ông chủ gia đình, không hề có cảm giác không tốt. Còn đối với Tầm Tầm mà nói, có thể thưởng thức được tay nghề của Thời Chung, dĩ nhiên là vui vẻ chà sát tay, lấy điện thoại di động ra, đem mấy cái thức ăn ngon mình vợ vét trước kia trong điện thoại ra, nhanh chóng kéo cho Thời Chung nhìn: “Con muốn cái này cái này cái này... Còn có cái này.”

Tầm Tầm biết, trong tự điển của ba chân dài tuyệt đối không có từ không biết làm gì đó, quả nhiên, Thời Chung thô sơ giản lược nhìn qua này hình ảnh thức ăn ngon, lập tức nói, “Không thành vấn đề,” Thời Chung ngồi vào trong xe, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian này vừa đúng, “Bây giờ đi siêu thị mua thức ăn, làm xong món ăn chờ Nhậm Tư Đồ trở lại cùng nhau ăn.”

Phía bên kia, Nhậm Tư Đồ biết được ông xã dưới sự sai sử của con trai mua một đồng lớn món ăn, dĩ nhiên là vừa tan tầm liền chuẩn bị chạy về nhà.

Nhưng xe mới vừa queo vào đường phụ, điện thoại di động của cô liền vang lên.

Là Thịnh Gia Ngôn gọi tới: “Em đang ở đâu?”

Giọng của Thịnh Gia Ngôn cấp bách cũng hơi phát run, Nhậm Tư Đồ cũng không khỏi căng thẳng: “Em mới vừa tan việc, sao thế?”

“Nhanh đến trường học đón Tầm Tầm, rồi nói Thời Chung tìm chỗ an toàn an bài cho hai người ở vài ngày, tạm thời đừng về nhà. Tướng Lệnh Thần điên rồi, anh sợ anh ta đi tìm em tính sổ.”

Đột nhiên nhắc đến Tướng Lệnh Thần, Nhậm Tư Đồ cũng không tránh được căng thẳng: “Rốt cuộc thế nào?”

Thịnh Gia Ngôn nhất thời cũng nói không rõ ràng lắm, cúp điện thoại, chỉ chốc lát sau điện thoại Nhậm Tư Đồ vang lên tiếng chuông tin nhắn, là Thịnh Gia Ngôn gửi tin nhắn cho cô.

“Tuông Minh Đức là kẻ khả nghi hồi lộ trong dự án xây dựng, Tuông Lợi Đức cáo ốm nhập viện.”

Nhậm Tư Đồ vừa nhìn tin tức, còn vừa lái xe, thần kinh căng thẳng đến huyết Thái Dương cũng nhảy thành thạch, còn chưa xem xong toàn bộ nội dung tin nhắn, điện thoại của Thịnh Gia Ngôn liền gọi đến.

“Tin tức này tạm thời bị người của Tuông gia đè xuống rồi, mọi người cũng không biết gì, đoàn luật sư đã chạy tới bệnh viện. Bởi vì quan hệ của anh và em, nên lần này đoàn luật sư cố ý đem anh loại bỏ bên ngoài, nhưng... Tuông Lợi Đức cũng đã bị giận đến nằm viện, còn không chú ý an nguy thân thể, gấp gấp gọi luật sư đến bệnh viện thương lượng đối sách, đoán cũng có thể đoán được tình huống bây giờ tệ đến mức nào.”

“Đây là chuyện Tuông gia, Tuông Lệnh Thần tìm em tính sổ làm gì?”

“...” Thịnh Gia Ngôn khó có thể mở miệng, nhưng tình huống khẩn cấp, rất nhanh anh cắn răng nói, “Bởi vì anh nghe nói, cảnh sát lấy được chứng cứ, là do... Thảm Thảm cung cấp.”

Thảm Thảm?

Cái tên này đột nhiên chui vào lỗ tai, Nhậm Tư Đồ cơ hồ theo bản năng đạp thắng xe.

Tiếng thắng xe bén nhọn vang lên, âm thanh Thịnh Gia Ngôn cũng vang lên ở bên tai cô: “Anh tìm có đi một chuyến bệnh viện, nghe được Tuông Lệnh Thần gọi điện thoại cho Thảm Thảm, nhưng điện thoại vẫn không thông, Tuông Lệnh Thần giống như điên rồi, tức giận đặng đặng chạy ra ngoài, nếu như chuyện này thật là Thảm Thảm làm, thì Thảm Thảm hiện tại đã trốn đi, Tuông Lệnh Thần khẳng định không tìm được cô ấy. Em cũng biết, Tuông Lệnh Thần, người này một khi điên lên, có bao nhiêu không an bài lý giải, anh sợ hấn ta không tìm được Thảm Thảm, sẽ đi tìm em.”

Chương 80

Nhậm Tư Đồ vô duyên vô cớ cho xe dừng lại ở giữa đường, làm từng đoàn xe phía sau bấm còi inh ỏi, Nhậm Tư Đồ mới từ trong khiếp sợ mà hồi phục lại tinh thần, vội vàng khởi động xe, vừa tăng tốc độ hướng về nhà, vừa gọi điện thoại cho Thời Chung.

Có Thời Chung bảo vệ Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ cũng không lo lắng quá mức...

Lúc này Thời Chung vừa đỗ xe ở bãi đỗ xe ngầm của chung cư.

Trong cốp sau chất đầy đồ mua từ siêu thị về, Thời Chung xuống xe, đi về phía sau mở cốp xe, Tầm Tầm cũng rất vui vẻ mà xuống xe cùng, giúp Thời Chung mang đồ.

Thời Chung nhìn thấy tiểu tử này háo hức tham gia náo nhiệt, liền đi lấy một cái xe đẩy hàng ở bãi đậu xe, ý bảo Tầm Tầm đứng ở chỗ này đợi, tự mình sẽ đẩy xe hàng đi qua.

Lúc này điện thoại của Thời Chung vang lên, thấy tên trên màn hình là “Vợ đại nhân”, một bên anh nghe điện thoại, một bên đẩy xe hàng về phía xe đỗ: “Alo?”

“Nhà họ Tưởng đã xảy ra chuyện, anh có biết hay không?”

Nhậm Tư Đồ ở bên kia nói một câu như vậy, trong nhất thời Thời Chung còn chưa kịp phản ứng, ngăn người vội hỏi: “Chuyện gì?”

Nhậm Tư Đồ không có thời gian nói chuyện rõ ràng, chỉ có thể nói những vấn đề quan trọng, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Thẩm Thẩm tố cáo nhà họ Tưởng, hai người đi siêu thị rồi thì đừng trở về nhà, Tưởng Lệnh Thần biết địa chỉ nhà chúng ta, em sợ hắn ta tìm tới gây phiền toái.”

Thời Chung lắng nghe, chân mày không khỏi nhíu chặt, Tầm Tầm ở xa nhìn thấy Thời Chung dừng bước lại, liền gấp gấp đến mức phát tay gọi Thời Chung qua: “Ba.”

Nhưng nháy mắt sau đó, giọng nói Tầm Tầm liền bị tiếng thắng xe át đi mất. Một chiếc siêu xe cứ âm âm như vậy mà chạy qua chỗ Tầm Tầm, thân xe màu đỏ giống như con sư tử nổi điên nuốt hết âm thanh của Tầm Tầm.

Thời Chung bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, bỏ xe đẩy hàng mà chạy như điên, tầm mắt của anh bị chiếc siêu xe ngăn cản, cho nên không nhìn thấy mọi chuyện đang xảy ra, bãi xe bỗng chốc trở nên yên tĩnh, đầu tiên là tiếng cửa xe bị mở mạnh ra, tiếp theo là tiếng bước chân tức giận xuống xe, cuối cùng là tiếng thét hoảng sợ chói tai của Tầm Tầm.

Thời Chung chạy hết sức tới, tiếng thét chói tai của Tầm Tầm kèm theo đó là tiếng động cơ siêu xe một lần nữa vang lên, rất nhanh đã biến mất ở bên tai Thời Chung - chiếc siêu xe chạy mất trước mắt anh.

Thời Chung lập tức nhảy lên xe của mình, hướng theo chiếc xe kia mà đuổi. Nhậm Tư Đồ vẫn còn chưa gác máy ở đầu dây bên kia, nghe thấy tiếng ồn ào lớn như vậy, cô liền tiếp hỏi mấy lần: “Xảy ra chuyện gì vậy?”, Thời Chung giấu không được, mà nói ra cũng không được, do dự một hồi lâu, đành nói: “Có người bắt Tầm Tầm đi, chắc là do Tưởng Lệnh Thần làm.”

Tốc độ của xe SUV có nhanh đến đâu cũng không theo kịp siêu xe, đuổi tới ngã tư thứ ba, Thời Chung nhìn xe cộ đông đúc xung quanh, nhưng không thấy chiếc xe màu đỏ đâu cả.

Hai mươi phút sau, Nhậm Tư Đồ chạy tới đồn cảnh sát thì nhìn thấy Thời Chung mày đang nhíu chặt.

Đưa bé cứ như vậy mà bị bắt đi, Thời Chung báo cảnh sát, cũng quan sát một lượt các màn hình theo dõi giao thông, siêu xe màu đỏ rất hiếm, được

Tướng Lệnh Thần gian xảo điều khiển, chỉ chạy một lát trên cầu liền đi xuống đường phụ, một lát liền biến mất khỏi màn hình giám sát ở chỗ rẽ.

Nhậm Tư Đồ không hề chớp mắt nhìn màn hình giám sát giao thông, trong lòng đã sớm mất bình tĩnh, Thời Chung vốn cũng đang nhìn chằm chằm màn hình cũng thỉnh thoảng quay qua nhìn thấy trên mu bàn tay Nhậm Tư Đồ có vết máu, anh vội vàng cầm tay của cô lên xem xét: “Sao lại chảy máu?”

Trong lòng Nhậm Tư Đồ vô cùng lo lắng, muốn cười cũng không nổi, chỉ có thể lắc đầu một cái: “Không phải là của em, là của Tôn Dao, cô ấy vốn cũng muốn tới đây, nhưng vội vàng quá nên vấp ngã, Từ Kính phái vệ sĩ coi chừng cô ấy, không cho rời khỏi bệnh viện nửa bước.”

Chỉ chốc lát sau điện thoại của Nhậm Tư Đồ reo lên.

Là một số xa lạ.

Nhậm Tư Đồ ngược mặt nhìn Thời Chung, cô hiện tại hoàn toàn mất hết chủ định, bàn tay cầm điện thoại run rẩy, Thời Chung nắm tay cô, tiếp sức mạnh.

Chung quanh đều là cảnh sát, Nhậm Tư Đồ ra dấu im lặng với cảnh sát xung quanh ý bảo muốn nghe điện thoại.

Điện thoại vừa thông, liền vang lên giọng nói hoảng sợ của Tâm Tâm: “Mẹ!”

Tiếng khóc của Tâm Tâm làm cho lòng dạ Nhậm Tư Đồ thất lại, nhưng cô vẫn mạnh mẽ cất tiếng, đầu dây bên kia đã đổi thành giọng nói lạnh lùng của Tướng Lệnh Thần: “Để cho Thời Chung nghe điện thoại.”

Thật ra thì điện thoại đã sớm bật loa ngoài, tất cả mọi người trong phòng đều nghe được, sắc mặt Thời Chung trầm xuống, ở trước mặt tất cả mọi người, cất giọng: “Đừng làm tổn thương đứa bé, nó vô tội, anh có yêu cầu gì thì cứ nói với tôi.”

Tướng Lệnh Thần cười cợt: “Yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương thằng bé, yêu cầu của tôi vô cùng đơn giản, đem Thẩm Thấm giao ra đây. Cô ta chơi tôi một ván, tôi không thể bỏ qua cho cô ta.”

Anh ta nói xong cũng cúp điện thoại.

Cảnh sát rất nhanh đã tra được mã số, đáng tiếc cũng mất công: “Là điện thoại công cộng, truy tìm địa chỉ chỗ đó cũng vô dụng. Anh ta nếu đã nói ra yêu cầu, khẳng định sẽ gọi điện thoại nữa.”

Nhưng như vậy là chờ đợi mà hoàn toàn không có biện pháp gì, bọn họ ở ngoài sáng, Tướng Lệnh Thần ở trong tối, vì an nguy của Tâm Tâm, Thời Chung chỉ còn cách cố gắng liên lạc với Thẩm Thấm.

Gọi cho Thẩm Thấm thì thấy cảnh sát phụ trách vụ kiện nhà họ Tướng nghe điện thoại.

Người phụ trách trực tiếp từ chối Thời Chung: “Thật xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ tung tích của cô ấy cho các người khi chưa được cô ấy cho phép.”

Về phần nguyên nhân trong đó, người phụ trách cũng nhận là từ lợi ích của bản thân mà suy nghĩ: “Thật ra thì trong hai năm nay danh sách của chúng tôi luôn có tên Tưởng Lợi Đức, cùng Tưởng Minh Đức, nhưng thế lực nhà họ Tưởng quá mạnh, căn bản là không thể nào mà điều tra sâu vào được, Thẩm tiểu thư tình cờ ghi được nội dung cuộc nói chuyện của Tưởng Minh Đức, nên nặc danh mà tố cáo, nhưng những đoạn ghi âm này vẫn chưa đủ để làm bằng chứng chống lại Tưởng Minh Đức, cho nên trong vòng ba tháng sau, Thẩm tiểu thư theo sự sắp xếp của chúng tôi tiếp tục thu thập đủ bằng chứng, để cho chúng tôi có thể chính thức khởi tố Tưởng Minh Đức. Đến lúc đó Thẩm tiểu thư sẽ ra tòa làm chứng, lúc này chúng tôi không hy vọng Thẩm tiểu thư sẽ xảy ra chuyện gì.”

Thời Chung cắn chặt răng tức giận, nếu không thật sự sẽ đập nát điện thoại.

Thời Chung một mình đi tới tổ chuyên án, sau nhiều lần chào hỏi, cuối cùng người của tổ chuyên án cũng chịu nhả ra chút tin tức: “Chúng tôi có thể chuyển lời đến cho Thẩm Thấm, để xem cô ấy có đồng ý hay không.”

Kết quả là lại chỉ có thể chờ đợi.

Chờ đợi Tưởng Lệnh Thần gọi điện thoại lại.

Chờ đợi Thẩm Thấm trả lời...

Nhậm Tư Đồ liên tiếp nhận điện thoại của Tôn Dao, trong điện thoại sau khi Tôn Dao nói xong, cảm xúc trong lòng cô chột hồng bết, cái loại tiếng khóc đứt ruột gan, càng làm cho Nhậm Tư Đồ thêm lo lắng cùng bất an. Tổ phụ trách vụ án Tưởng Lệnh Thần bắt cóc đã mấy lần đả thông tư tưởng, nhưng hiệu quả rất nhỏ, khi tất cả đều vô vọng thì Thời Chung nhận được tin nhắn của Từ Kính.

Trong tin nhắn là một chuỗi địa chỉ.

Thời Chung nhanh chóng gọi lại, câu trả lời làm cho người khác vô cùng vui mừng.

“Chỗ ở bây giờ của Thẩm Thấm...” Giọng nói Từ Kính trầm ổn: “Tôi đang trên đường tới.”

“Chính xác là địa chỉ này?”

“Ở thành phố B, không có người nào tôi muốn tìm mà không được.”

Chương 81

Thời Chung chạy tới địa chỉ Từ Kính cho thì nhìn thấy xe của Từ Kính đang đậu ở trước cửa.

Trước cửa khách sạn ngoại trừ xe của Từ Kính, các xe khác đều không được phép đi qua, Thời Chung chỉ có thể xuống xe, đi bộ vào bên trong. Đi tới trước xe của Từ Kính, anh phát hiện cửa xe đã mở sẵn, Từ Kính ngồi ở ghế sau, toàn bộ sự tức giận nóng nảy đều dồn hết lên hành động bẻ đốt ngón tay của mình.

Bởi vì chỗ này hạn chế xe đi vào, cho nên xe của Từ Kính khi đậu ở đây đã tạo nên một phong cánh độc đáo, không ít người đi đường nghi ngờ nhìn qua bên này, Thời Chung đi tới gần, Từ Kính liền phát hiện ra anh, giọng nói căng thẳng mà nói với Thời Chung: “Vệ sĩ của tôi sẽ lập tức mang cô ta xuống.”

Từ “cô ta” trong miệng Từ Kính cụ thể là người nào, Thời Chung căn bản không cần suy nghĩ, bởi vì Từ Kính vừa dứt lời, Thời Chung đã nghe thấy một hồi tiếng gào thét truyền ra từ trong khách sạn.

“Buông tôi ra. Tôi đã nói tôi không đi, các người tại sao lại cố tình bắt tôi xuống.”

Chính là giọng nói của Thẩm Thấm, quả nhiên, Thời Chung phóng tầm mắt nhìn qua, chỉ thấy Thẩm Thấm đang bị hai người đàn ông vạm vỡ mạnh mẽ kéo đi, lão đảo mà đi về phía cửa khách sạn.

Nhưng mặc kệ Thẩm Thấm cự tuyệt như thế nào, bảo vệ xung quanh không một ai tiến lên ngăn cản lại, tất cả đều để mặc cho Thẩm Thấm bị người khác bắt đi.

Thẩm Thấm bị tóm kéo ra khỏi cửa chính khách sạn, vẫn còn hướng về người mở cửa để kêu cứu: “Giúp tôi báo cảnh sát, tôi không biết hai người này, bọn họ...”

Thẩm Thấm vừa nói vừa giận dữ nhìn hai người bên cạnh mình, nhưng một giây tiếp theo, tức giận trong ánh mắt của Thẩm Thấm biến mất.

Bởi vì cô ta nhìn thấy Thời Chung đứng cách đó không xa.

Hai người vệ sĩ thuận theo thời cơ, nhanh chóng đem Thẩm Thấm đang im lặng dẫn tới trước mặt Thời Chung cùng Từ Kính.

Người mở cửa không hiểu rõ sự tình thì đi theo tới đây, anh ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nhỏ giọng hỏi Thẩm Thấm một câu: “Tiểu thư, cô cần giúp gì sao?”

Thẩm Thấm rụt rè liếc mắt nhìn Thời Chung, muốn nói lại thôi: “Tôi...”

Mà đồng thời lúc này, quản lý đại sảnh vội vàng chạy ra ngoài, không nói hai lời liền kéo người mở cửa đi, lúc này Từ Kính đã đứng trước mặt Thẩm Thấm lạnh lùng nói: “Đây là khách sạn của tôi, tôi muốn mang cô đi, bọn họ dám nói một chữ “Không”?”

“...”

Thẩm Thấm không còn lời gì để nói.

Vệ sĩ mạnh mẽ muốn kéo Thẩm Thấm lên xe, Thời Chung lúc này đột nhiên mở miệng, bình tĩnh mà cắt ngang hành động của vệ sĩ: “Buông cô ta ra.”

Vệ sĩ ngừng tay, nhưng vẫn tạm thời không dám buông Thẩm Thấm, chỉ có thể theo bản năng nhìn về phía Từ Kính, sử dụng ánh mắt để hỏi thăm ý kiến của anh ta.

Từ Kính và Thời Chung mặc dù quen biết nhau chưa lâu, nhưng lại hết sức tôn trọng người bạn hai bàn tay trắng tự gây dựng sự nghiệp cùng địa vị, khiến cho hạng mục trung tâm thương mại Trung Hâm cải tử hồi sinh, ngoại trừ việc anh ta giúp đỡ tiền vốn thì năng lực của Thời Chung mới là yếu tố quan trọng nhất.

Về phần Tâm Tâm...

Thời Chung đem Tâm Tâm coi như là con ruột mình mà nuôi dưỡng. Chỉ một điểm này, Từ Kính liền cảm thấy đủ để tin tưởng anh. Từ Kính hướng về phía vệ sĩ khẽ gật đầu, vệ sĩ lúc này mới buông Thẩm Thấm ra, lạng lẽ lui về sau nửa bước.

Thẩm Thấm xoa xoa cổ tay bị đau, không dám ngược mắt nhìn Thời Chung nửa mắt. Thời Chung cũng không vội vã làm bất cứ chuyện gì, lại càng không trách móc cô ta, càng không có để vệ sĩ làm khó cô ta, chỉ im lặng một chút rồi nói: “Tâm Tâm là con tôi, tôi không hy vọng nó gặp chuyện không may, nhưng nếu như cô thật sự không muốn giúp tôi chuyện này, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng cô.”

“...”

“Cô không đồng ý, vậy bây giờ lên lầu đi, tôi có thể đảm bảo vệ sĩ sẽ không ngăn cản cô, nếu cô đồng ý, vậy bây giờ liền đi theo chúng tôi, tôi có thể đảm bảo Tướng Lệnh Thảm sẽ không động đến được một sợi tóc của cô.”

Thẩm Thấm bỗng dừng ngẩng đầu nhìn về phía Thời Chung.

Tình cảnh lúc này giống như đã từng xảy ra, giống như lần đầu tiên cô ta nhìn thấy anh, cô ta ở trong phòng bao bị tên khách háo sắc quấy rối, lại không chịu thanh toán tiền rượu, mà cô ta lại muốn dùng số tiền kia để đóng học phí, anh muốn cô ta rời khỏi phòng, nhưng khổ nỗi cuối tuần trường cô ta sẽ khai giảng, cho nên không muốn rời đi, lúc đó anh chỉ nói với cô ta một câu: “Tôi đảm bảo lúc đó cô sẽ không thiếu một phần tiền học phí. Đi nhanh lên.”

Lúc đó ngay cả tên của cô ta anh cũng không biết, thì sẽ càng không biết cô ta đang học trường nào, nhưng khi đó Thẩm Thấm giống như ma xui quỷ khiến, bỏ qua tiền bo mà cắn răng rời đi.

Và đến tuần sau, cô ta nhận được một phần học bổng.

Điều tra nguồn gốc phần học bổng này cô ta mới biết tên của người đàn ông anh tuấn thần thông quảng đại - mặc dù có chút kỳ lạ nhưng cô ta đặc biệt ghi nhớ: Thời Chung...

Sau một hồi lâu im lặng.

Thẩm Thẩm không nói một lời mà lên xe.

Xe liền nghênh ngang rời đi.

Điện thoại Nhậm Tư Đồ lúc này vẫn còn đang nằm trong tay Thời Chung, chuông điện thoại lại vang lên một lần nữa, Thời Chung nhìn dây số điện thoại xa lạ, sau khi bấm nhận cuộc gọi liền giao cho Thẩm Thẩm.

Thẩm Thẩm nhìn điện thoại, liền đoán được có ý gì, cô ta nhận lấy điện thoại, không đợi đối phương lên tiếng, Thẩm Thẩm đã nói trước: “Là tôi.”

Trong xe rất yên tĩnh, Từ Kính cùng Thời Chung đều nghe thấy tiếng động ở đầu dây bên kia, giọng nói Tưởng Lệnh Thần vang lên: “Trốn tôi mấy ngày, cuối cùng cũng chịu gặp tôi rồi sao?”

“Đừng nói nhảm, như anh mong muốn, tôi sẽ đi tìm anh ngay bây giờ, anh ở chỗ nào?”

Thời Chung chưa bao giờ nghe thấy Thẩm Thẩm nói chuyện lạnh lùng như vậy, mi tâm theo bản năng nhú lại, tình trạng ngày hôm nay, chọc giận Tưởng Lệnh Thần hoàn toàn không phải là chuyện tốt, nhưng hiển nhiên, Tưởng Lệnh Thần cũng không bị những lời nói lạnh nhạt của Thẩm Thẩm kích động, chỉ nói: “Cô nên đoán được tôi đang ở đâu chứ.”

“...”

“Tôi biết rõ các người chắc chắn đã báo cảnh sát, nhưng tôi báo trước, các người có thể để cảnh sát tới đây, nhưng, tôi không cho phép bọn họ bước vào căn nhà này nửa bước. Tôi căn bản không muốn làm tổn thương đứa bé kia, nhưng nếu có cảnh sát bước vào nhà của tôi, như vậy các người cả đời cũng đừng mong gặp lại đứa bé kia.”

Nói xong Tưởng Lệnh Thần liền ngắt điện thoại.

Ngón tay Thẩm Thẩm cứng đờ nắm lấy điện thoại, một lúc sau mới vội vàng vỗ vai lái xe: “Đi tới biệt thự Bình Đức ở bờ biển.”

Tài xế chưa bao giờ nghe nói tới chỗ này, Thời Chung, Từ Kính nghiêm túc nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Cuối cùng tài xế không thể làm gì hơn là mở phần mềm chỉ đường, dựa vào chỉ dẫn. Thời Chung không thể không sinh hoài nghi: “Cô xác định là hẳn ta ở chỗ đó?”

“Em sẽ không đoán sai, Tưởng Lệnh Thần đã mang em tới một lần, mẹ của anh ta năm đó ở trong căn biệt thự này... đốt than tạt sát.”

Nhậm Tư Đồ vẫn đợi ở đồn cảnh sát cũng được báo cho thông tin này, về phân biệt thự Bình Đức thì ai cũng chưa từng nghe nói qua...

Nhậm Tư Đồ ngồi lên xe cảnh sát, sau khi hỏi thăm thì biết được, đó là khu biệt thự bờ biển của nhà họ Tưởng, năm đó xây dựng một nửa rồi dừng lại, hiện tại đã bỏ hoang.

Cô hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Thẩm Thâm không sai lầm. Tưởng Lệnh Thần cùng Tầm Tầm đều ở nơi đó...